

Den sidste Del af, hvad det ærede Medlem meddelte, at der var indkøbt, og med Indførselsmulighed hertil, 12 500 Tons Hvedemel, er rigtigt. Der har, saa vidt mig bekendt, temmelig længe været Forbud mod Udførsel af amerikansk Hvede, men derimod Tilladelse til Udførsel af Hvedemel. Det er rigtigt, at der i den sidste Tid er sket en Ændring, at der ogsaa er blevet Udførselsforbud for Hvedemel. Det første Indførselsforbud har formodentlig været et Led i den daværende økonomiske Politik fra Amerikas Side, at begunstige Udførsel af det færdige Produkt og hindre Udførsel af det oprindelige, for at opmuntre den indenlandske Industri, men der er altsaa paa et senere Tidspunkt, efter at der var købt, med Indførselsmulighed hertil, 12 500 Tons Hvedemel, indført et Udførselsforbud. Men endvidere er Nordamerika ikke hele den amerikanske Verdensdel. Der er ikke i Kanada, som tilbyder Hvedemel her til Landet, noget Udførselsforbud for Hvedemel, og Hvedemel kan føres her til Landet fra Kanada. Endvidere er der Produktion af Hvede og Hvedemel fra Argentina. Der produceres i Argentina og eksporteres hertil fra Argentina Hvedemel, og alle disse Hvedemelsorter fra Amerika er undergaaet efter deres Kvalitet den samme Prisstigning som det nordamerikanske Hvedemel.

Men nu overser det ærede Medlem i hele sin Udvikling, at naar man vil gaa over til fri Handel her i Landet med Hvede, som det ønskes af det ærede Medlems Parti, er det ikke gørligt at opretholde en dansk Hvedemelspris og en amerikansk Hvedemelspris, som staar i et afgjort Misforhold til hinanden. Der kan og maa nødvendigvis og vil absolut under fri Handel med disse Varer blive tilvejebragt den Balance mellem disse to Sorter, som betinges af deres Kvalitet; den Kvalitet, som man med Fordel kan anvende, den vælger man. Hvis den danske Pris, sammenholdt med det danske Hvedemels Kvalitet, er gunstig i Forhold til den amerikanske, vil man foretrække den, og med to ikke i Ligevægt værende Priser paa disse to Varer vil der uvægerlig under fri Handel ske Manipulationer, som det offentlige ikke er i Stand til at beherske. Derfor er det, hvis man ønsker en fri Handel med Stats-Hvede og Hvedemel og ingen Rationering af denne Vare, en Nødvendighed, at der er Ligevægt i dette Forhold, og derfor var det Stigningen paa det amerikanske Hvedemarked og Hvedemelsmar-

ked, som nødvendiggjorde, hvis ikke Spekulationen skulde have hele Fordelen af det i Danmark opsamlede Hvedemel, at man maatte foretage Foranstaltningen. Og der tror jeg ikke, at den Foranstaltning, som det ærede Medlem nævnedes, og som Ernæringsraadet anbefalede, nemlig at paa-byde Møllerne ikke at udløvere andet end det normale Forbrug med et mindre Tillæg, vilde være tilstrækkelig, og det mente Administrationen jo heller ikke, at den vilde være; thi hvis et saadant Paabud, som jeg mener, at Handelsmøllerne utvivlsomt vilde have overholdt, alene var tilstrækkeligt, vilde det være det samme som at fremtvinge Rationeringen igen paa en anden Maade. Jeg maatte give Ernæringsraadets Administration Medhold i, at naar man ikke har en organiseret Handel baseret paa Kort, men kun en Normalregel af denne Art om almindeligt Forbrug og lidt mere, saa vil det ikke være muligt at holde igen, og det vil navnlig ikke føre til noget Resultat, naar der faktisk er meget andet Mel her i Landet, som kan bruges, medens det billigere Mel kan ophobes af normale Kvantiteter og ikke anvendes, men midlertidig lægges til Side til en kommende gunstig Lejlighed.

Det ærede Medlem kom under sin videre Udvikling af, at der var handlet tilfældigt i denne Sag, med en Henvisning til Uholdbarheden af, hvad jeg havde fremført i et Interview med mig. Nu tror jeg, det ærede Medlem vil erkende, at for det enkelte Ord i et saadant Interview vil det ikke være muligt for den interviewede at paatage sig noget Ansvar. Dette Interview er jeg blevet underkastet i Telefonen, og jeg har der ganske kort udviklet, hvad jeg har fremført, og om vedkommende har hørt „de Dage“, hvor jeg har sagt „den Dag“, eller eller om han har opfattet den 30. og den 31. som „i nogle Dage“, medens de skulde opfattes som „i 2 Dage“, det tør jeg naturligvis ikke indestaa for. Men det er ogsaa ganske ligegyldigt, thi det, som er Kendsgerningen, er, at paa et Tidspunkt bekendtgøres Ophævelsen af en Rationering, og hvis denne Ophævelse derefter gennemføres, har man intet Middel fra Statsmyndigheden til at imødegaa Erklæringer om, at man i Henhold til Rationeringens Ophævelse ikke længere er i Besiddelse af de gældende Rationeringskort. Enhver, som maatte sige dette eller paa Tro og Love afgive Erklæring herom, er man nødsaget til at imødekomme, og at det vilde være en stor Ulempe, hvis man, efter at have ophævet Rationeringen den ene Dag, skulde